je me alles." — „Er is niets te vertellen." Ze keek hem hulpeloos aan. „Ik weet van niets. 't Is natuurlijk een mop, een Sinterklaas grap.".

„Van wie is die ring?"

„'k Weet het heusch niet."

„Nan, drijf het niet te ver. Ik wil weten, van wie die ring is." — Ze keek langs hem heen. — „Nu?!"

„Je zult zoo boos worden," zei ze met een snikje.

„Begin je nu haast?"

„O Vic, ik heb heusch, heusch niet geweten, dat hij het zoo ernstig op zou nemen."

„Wie hij?"

„Hij.... Harry Swiftburn heet hij. Ik heb hem ontmoet, toen jij op reis was vorige maand. Ik — ik verloor een pakje op straat, zie je — en hij bracht het me na — en toen maakten we kennis...."

„En je hebt niet gezegd, dat je getrouwd was."

„Nee...."

„Hoe vaak heb je hem later nog ontmoet?"

„Vier keer.... O Vic..." Haar oogen smeekten hem niet verder te gaan.

„Waar?" Hij beet de vraag kort af.

„In het park — We hebben alleen maar wat gewandeld — en gepraat Vic."

Hij leunde zijn hoofd in zijn hand, zei niets meer. — Op tafel stond nog het wit-satijnen doosje, lag het licht-bruine papier en het dunne touwtje. Ze ging het touw op- en weer afrollen. Alleen de klok tikte, anders was alles stil. De groef in zijn voorhoofd was dieper geworden, zijn mond zoo pijnlijk-vast gesloten, alsof hij nooit weer tegen haar spreken zou.

***

Toen het negen uur sloeg, zei ze, terwijl ze met zorg een mocca-borstplaatje uitzocht: „Met Kerstmis zal ik zeker wel weer een cadeau krijgen. Ze maken in Engeland veel werk van Christmas hè?"

Verwezen keek hij op. „Wa-wat-beteekent dat toch allemaal. Wat bezielt je!"

„Dat beteekent," en ze tikte met haar wijsvinger op den tafelrand, „dat je er vanavond heerlijk ingeloopen bent. „Die ring," — ze haalde het doosje naar zich toe...., „is van Gonda. Ja, heusch, van Gonda. Je hebt hem elke week, bij onze whistavondjes, aan haar rechterhand kunnen zien, als je maar opgelet hadt. En het schrift van je intimus Dolf schijn je ook heel slecht te kennen. Hoewel, 't was flink verdraaid."

Nog steeds konden zijn gedachten den geheelen opzet niet omvatten. „Dus die ring...."

„Is van Gonda. — Ja," knikte ze.

„En Harry.... hoe heet hij ook weer?"

„Bestaat natuurlijk niet."

„En waarom heb je me dan zoo voor den mal gehouden?"

„Om me te wreken op je. Ja echt! Omdat je al mijn vorige Sintavonden bedorven hebt.... Trouwens, deze is ook bedorven," zei ze na een poosje.

Hij keek, alsof hij wakker geworden was uit een naren, benauwden droom. „O jou ondeugende rakker. Om me een vol uur zoo beroerd te maken."

„'t Had nòg een uur moeten duren, maar ik kon het niet langer volhouden.

Je keek zoó wanhopig.

Om tien uur komt er een pakje voor jou. Van Dolf en Gonda. Een lang Engelsch gedicht.

We hebben er met z'n drieën uren over verknoeid.

Dat zou je alles opgehelderd hebben. Enfin, nu weet je het alvast." — Ze beet een stukje van haar borstplaat.

„Jou kleine, ondeugende rakker," herhaalde hij.

Om tien uur kwam het pakje met het Engelsche gedicht.

En een kwartier daarna kwam er weèr een pakje. Voor Mevrouw Coopman. Ze maakte het open, haalde een sierlijk gouden armband-horloge uit het zijden étui. Ze keek naar hem, hij knikte verlegen met zijn oogen.

„Van jou, Vic?"

„Ja," bekende hij met een schuldig gezicht.

„O, waarom Vicky? Je hadt immers gezegd...."

„Ik wilde je nu ook eens verrassen, dit jaar. Ik dacht, je hebt toch wel eens over zoo'n ding gesproken nietwaar?" Ze ging naar hem toe. — Hij knipte den armband om haar pols; ze keek er lang naar. Toen zei ze: „En nu heb jij heelemaal niets van *mij* gehad."

gooide hij den lucifer achteloos weg. Toen ging hij naar het achterkamertje om zijn avondmaaltijd klaar te maken. Juist was hij bezig met het vuur toen een vreemd sissend geluid zijn oor bereikte en een doordringende rooklucht hem in den neus kwam. Hij keek om en zag dat het glas boven de deur, die toegang tot den winkel gaf verlicht was door een flikkerend schijnsel dat zeker niet door het vuur van de kachel veroorzaakt werd. Hij zette met bevende hand den ketel neer en strompelde, doodelijk verschrikt, naar den winkel. Een heldere vuurstraal kwam op hem af en hij bemerkte dat een hoopje papier op den grond vuur gevat had. Een oogenblik was hij ontsteld. Toen, plotseling kalm geworden, duwde hij een door elkaar liggenden hoop zware boeken van den lessenaar, schopte ze naar het brandende hoopje en bluschte zoodoende het vuur. In enkele seconden was dit gedaan en was alles voorbij; daarna leunde hij ademloos tegen den muur, met slappe handen den rook afwerende, terwijl het zweet hem van het voorhoofd in de oogen stroomde. Er gingen nog kleine vonkjes door de rookende, verspreide hoopjes; hij trapte ze uit. En nog vreesde hij, zoodat hij telkens de verkoolde massa doorwoelde tot er geen vonkje meer te zien was. Toen sloop hij terug naar de achterkamer, geheel op en viel neer op een stoel, het hoofd op de handen steunende. Den geheelen verderen avond was hij stil en gedrukt.

Om negen uur ongeveer kwam zijn zoon Bertus binnenslenteren — de zoon dien hij meer liefhad dan den drank; de zoon die altijd de trots en tegelijk de plaag van zijn leven geweest was. Hij was een jongen van een jaar of dertien, groot en sterk en niet onknap hoewel hij een knorrig en onaangenaam gezicht had. Zijn uitdrukking gaf goed zijn karakter weer. Er was niets te beginnen met den jongenheer Bertus. Hij had meer goede kansen in zijn leven gehad dan gewoonlijk aan jongens van zijn stand te beurt vallen en hij had ze alle vergooid. Bepaald slecht was hij niet, maar lui en zwak. Hij had 't land aan den dwang en de discipline die de studie oplegde. Tweemaal had zijn vader hem naar goede kostscholen gezonden in de hoop hem van zijn steeds grooter wordende liefde voor 't slenteren op straat te genezen. Van de eerste school was hij weggestuurd na een verblijf van een paar weken, wegens grove en onverbeterlijke brutaliteit. Van de tweede en strengere school was hij weggeloopen; hij was door een achterraam naar binnen geklommen midden in den nacht en was stilletjes naar zijn slaapkamer gegaan, waar men hem den volgenden morgen ontdekte. Zijn vader kon hem door bedreiging noch overhaling er toe krijgen naar die school terug te gaan. Tevergeefs raasde en smeekte hij. De jongen luisterde, nijdig en koppig zwijgende. En de oude man, wiens wil verslapt was door toegeven aan eigen zwakheid, zijn vaderlijk overwicht ondermijnd door het voorbeeld van zijn slecht gedrag, was verplicht den strijd op te geven... Zoo kwam het dat de jeugdige Bertus Lourens de gewoonte had aangenomen den geheelen dag om te hangen en hard op weg was een verloopen jongen te worden.

Van avond zond de oude man den jongen onmiddellijk naar bed inplaats van hem zooals hij van plan geweest was, onder handen te nemen.

Het was eenige dagen later toen hij Bertus aan 't onbijt verwonderd deed opzien door nog eens met plannen voor zijn opvoeding voor den dag te komen.

„Morgen," zei hij kortaf, na langen tijd gezwegen te heb-

KEIZER FRANS JOZEF. †

In den avond van Dinsdag 21 November is de 86 jaar oude Keizer-Koning van Oostenrijk-Hongarije Frans Jozef na een korte ongesteldheid van slechts eenige weken kalm ontslapen. Een tragisch leven is met zijn verscheiden afgesloten. Niets, letterlijk niets, is hem gedurende zijn regeering gespaard gebleven; nòch als mensch, nòch als vorst. Hij moest vele oorlogen voeren en talrijke binnenlandsche onlusten verbitterden zijn regeering. Zijn zoon Rudolf pleegde zelfmoord om redenen, die nooit voldoende zijn opgehelderd; zijn gemalin viel door de hand van een laaghartigen sluipmoordenaar; zelf ontkwam hij als bij toeval aan een aanslag; de rechtmatige erfgenamen van kroon en rijk onttrokken zich aan de opvolging en de troonopvolger Frans Ferdinand huwde morganatisch. In Juli 1914 had de moord te Serajewo plaats en de laatste jaren van zijn regeering was zijn volk, dat hij zeer lief had, in een strijd gewikkeld, die het vele en zware offers kostte. En nog vóór de strijd gestreden is, nog vóór de troonopvolger gelegenheid had zich in de regeeringszaken in te werken, is de oude grijze Keizer ontslapen, zijn volk alleen latend in een worsteling op leven en dood.

DE BRANDSTICHTER

Een toeval bracht hem op het idee. Hij was eens op een avond thuis gekomen, lichtelijk aangeschoten. Het was donker in den winkel en hij stak de gaslamp aan. Daarna